

Θέμα ρίσκου

Αν' την πρεμιέρα του «Slight Risk» στο Σκαλί φύγαμε με την εντύπωση πως η παράσταση πέτυχε ποικιλοτρόπως. Το έργο του Πάρι Ερωτοκρίτου είχε τις εντάσεις του και τις ανατροπές του με εξαιρετικές στιγμές στο διάλογο, καλές ερμηνείες (ο κ. Ρίπ Αττον ήταν για μένα ο πειστικότερος), καμψή σκηνογραφική άποψη, κι ενώ σεναριακά μιλούσε, σε πρώτο επίπεδο, για μια σύγχρονη έκφανση της αποικιοκρατίας που δεν επιβάλλεται πλέον με όπλα, αλλά με χρήμα, ουσιαστικά σ' έκανε να σκεφτείς για ανθρώπινες σχέσεις και όνειρα που μπορούν να γίνουν εφιάλτες. Εκτιμώ όμως πως το σπουδαιότερο που πέτυχε η συγκεκριμένη παράσταση ήταν άλλο. Κατάφερε να μας περάσει σαν δεδομένο κάτι που μέχρι πριν ορισμένα χρόνια πρέπει να έμοιαζε αν όχι αδύνατον, τουλάχιστον εξαιρετικά δύσκολο. Μας έπεισε ότι είναι πλέον εφικτό στο κυπριακό θέατρο να σκεφτόμαστε απαιτητικά και να έχουμε προσδοκίες. Αυτό που αποδείχθηκε, δηλαδή, προχθές στο Σκαλί ήταν το ότι μπορεί πια μια παράσταση στην Κύπρο να στηθεί απ' το μηδέν –σεναριακά, σκηνοθετικά, σκηνογραφικά κοκ- και να στηριχθεί απ' το κατάλληλο ανθρώπινο δυναμικό και το αποτέλεσμα να είναι προσεγγμένο ακόμα και στις λεπτομέρειές του και να μπορεί να σταθεί επάξια στο πλαίσιο ενός φεστιβάλ, όχι μόνο εδώ, αλλά –όπως υποψιάζεσαι- και αλλού.